

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 240.509 van 23 januari 2018
in de zaak A. 223.099/XIV-37.512**

In zake : Jirka VAN DE MAELE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Nathalie Brys
 kantoor houdend te 9031 Drongen
 Kroonprinsstraat 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGR/JUR
gevestigd te 1050 Brussel
Kroonlaan 145A

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 12 september 2017, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van de Hogere Tuchtoverheid, de directeur-generaal van de algemene directie van de gerechtelijke politie van 01 augustus 2017, waarbij aan verzoekster als tuchtsanctie het ontslag van ambtswege werd opgelegd”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 december 2017.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Nathalie Brys, die verschijnt voor verzoekster, en adviseur Ruben Goosens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster was hoofdinspecteur van politie met bijzondere specialisatie, tewerkgesteld bij de federale gerechtelijke politie Oost-Vlaanderen, gespecialiseerde opsporing (sectie drugs).

3.2. Met een brief van 12 september 2014 deelt de procureur des Konings van Oost-Vlaanderen aan de gerechtelijk directeur van de Federale Gerechtelijke Politie Oost-Vlaanderen mee dat lastens verzoekster een strafonderzoek loopt wegens schending van het beroepsgeheim en dat het verder onderzoek werd toevertrouwd aan de dienst Enquête van het Comité P.

3.3. Op 5 februari 2015 deelt de procureur des Konings van Oost-Vlaanderen aan de directeur-generaal van de Gerechtelijke Politie mee dat lastens verzoekster een gerechtelijk onderzoek lopende is wegens schending van het beroepsgeheim, poging tot diefstal met braak en poging tot afpersing met verzwarende omstandigheden. Er wordt geadviseerd om aan verzoekster de ordemaatregel van de voorlopige schorsing op te leggen dit mede “gelet op het feit

dat de tenlasteleggingen zeer sterk verweven zijn met haar beroepsuitoefening als rechercheur”.

3.4. Verzoekster wordt met een beslissing van 6 februari 2015 door de gewone tuchtoverheid dringend voorlopig geschorst bij ordemaatregel. Deze schorsing wordt op 13 februari 2015 bekrachtigd door de minister van Binnenlandse Zaken voor een periode van vier maanden met een inhouding van 25 procent van de brutowedde. De voorlopige schorsing wordt herhaaldelijk verlengd tot de tuchtprocedure wordt afgesloten met de bestreden beslissing.

3.5. Op 3 maart 2015 beslist de hogere tuchtoverheid toepassing te maken van artikel 56, tweede lid, van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de tuchtwet).

3.6. Met een brief van 29 september 2016 deelt de procureur des Konings aan de hogere tuchtoverheid mee dat verzoekster bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde van 26 september 2016 schuldig werd bevonden aan de feiten van schending van het beroepsgeheim, dat haar de gunst van de gewone opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende twee jaar werd toegekend en dat zij werd vrijgesproken voor de overige tenlasteleggingen. Er wordt tevens een afschrift van het gerechtelijk dossier meegedeeld “voor verder gebruik in tuchtzaken”.

3.7. Het inleidend verslag van 12 januari 2017 waarin de hogere tuchtoverheid voorstelt om aan verzoekster de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen, wordt de volgende dag aan verzoekster betekend.

Op 9 februari 2017 dient verzoekster een verweerschrift in.

3.8. Met een arrest van 14 februari 2017 bevestigt het hof van beroep van Gent het vonnis van 26 september 2016.

3.9. Op 17 februari 2017 wordt verzoekster, bijgestaan door haar raadsman, gehoord.

3.10. Op 21 februari 2017 verzoekt de hogere tuchtoverheid het in artikel 24, tweede lid van de tuchtwet bepaalde advies van de procureur des Konings Oost-Vlaanderen. In het verzoek wordt vooreerst uiteengezet dat de hogere tuchtoverheid een tuchtprocedure ten laste van verzoekster opstartte door middel van een inleidend verslag waarin zij het voornemen kenbaar maakte om verzoekster de zware tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege op te leggen. Voorts wordt in dat verzoek het volgende gesteld:

“[...]

Na het arrest van hof van beroep te Gent van 14 februari 2017 en na betrokkene in haar verweermiddelen te hebben gehoord, ben ik geneigd om mijn strafvoorstel te verlagen naar een schorsing bij tuchtmaatregel voor een duur van 3 maanden.”

Bij dat verzoek gaat een kopie van het tuchtdossier en het ongetekend ontwerp van voorstel tot zware tuchtsanctie van schorsing bij tuchtmaatregel voor een duur van drie maanden aan verzoekster.

3.11. Op 9 maart 2017 geeft de procureur des Konings het volgende advies:

“[...]

Overwegende dat uit het onderzoek in bovenvermeld dossier [...] en het arrest van het Hof van Beroep te Gent d.d. 14.02.2017 is gebleken dat [verzoekster] zich schuldig maakte aan een bijzonder ernstige vorm van schending van het beroepsgeheim, waarbij zij geheime informatie uit een drugdossier met betrekking tot verborgen grote geldsommen afkomstig uit drughandel overmaakte aan haar partner, dewelke deze informatie gebruikte om feiten te plegen van pogingen tot diefstal met braak, pogingen tot afpersing, diefstal met geweld en inbreuk op de wapenwetgeving met het oog op het bemachtigen van deze verborgen geldsommen teneinde hun zware financiële problemen te kunnen oplossen.

Overwegende dat uit dit onderzoek tevens gebleken is dat [verzoekster] zich in een ander bijgevoegd dossier [...] andermaal schuldig maakte aan schending van het beroepsgeheim door uit hun aard geheime gegevens betreffende haar politionele werkzaamheden in een drugdossier bekend te maken.

Overwegende dat betrokkene hiervoor terecht sedert 06.02.2015 en tot op heden door de Minister van Binnenlandse Zaken voorlopig geschorst werd bij ordemaatregel.

Dat op 12.01.2017 een tuchtprocedure werd opgestart lastens [verzoekster] waarbij de zware tuchtsanctie van het “ontslag van ambtswege” wordt voorgesteld.

Dat gelet op de ernst van de feiten en hun gevolgen en de onmiskenbare

sleutelrol die [verzoekster] hierin speelde terecht de zware tuchtsanctie van het “ontslag van ambtswege” wordt voorgesteld.

Dat het laakbaar gedrag van [verzoekster] volstrekt onaanvaardbaar is en zij een bijzonder ernstige, professionele en deontologische tekortkoming begaan heeft die een totale en onherstelbare vertrouwensbreuk veroorzaakte, afbreuk deed aan haar voorbeeldfunctie als HINP en de waardigheid van haar ambt in het gedrang bracht.

Dat de feiten immers blijken geven van een totaal gebrek aan beroepsernst, integriteit, verantwoordelijkheidszin en professioneel inzicht en de plegers hiervan niet thuishoren in de rangen van Politie en Justitie.

Dat zij door de gepleegde feiten het imago en de geloofwaardigheid van de politiediensten in de maatschappij zeer zwaar geschaad heeft en hierdoor de werking van het gerechtelijk apparaat op de helling plaatste.

Dat het door mijn Ambt en de gerechtelijke diensten, alsook door de maatschappij, in haar gestelde vertrouwen totaal en onherstelbaar geschonden is zodat een verdere tewerkstelling binnen de politiediensten niet alleen onwenselijk maar zelfs onmogelijk geacht wordt.

Dat tegenover dergelijke feiten die zware criminaliteit tot gevolg hadden een onmiskenbaar en duidelijk signaal dient gesteld te worden dat deze feiten bijzonder ernstig genomen worden, onverenigbaar zijn met het belang van Politie en Justitie en volstrekt niet getolereerd kunnen worden.

Dat immers in casu door het opleggen van een andere tuchtsanctie dan de zware tuchtsanctie van het “ontslag van ambtswege”, een absoluut verkeerd signaal zou gegeven worden, zowel naar de andere leden van de politiediensten, als naar de maatschappij.

Mijn Ambt stelt derhalve uitdrukkelijk voor om aan [verzoekster] de zware tuchtsanctie van het “ontslag van ambtswege” op te leggen.

[...].”

3.12. Op 15 maart 2017 stelt de hogere tuchtoverheid voor verzoekster de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege op te leggen.

3.13. Tegen dat voorstel dient verzoekster een verzoek tot heroverweging in bij de Tuchtraad.

In zijn definitief advies van 20 juni 2017 adviseert de Tuchtraad dat de ten laste gelegde feiten bewezen zijn en aan verzoekster dienen te worden toegerekend, dat de feiten een tuchtinbreuk uitmaken in de zin van artikel 3 van de tuchtwet en dat de door hogere tuchtoverheid voorgestelde zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege te zwaar is en de terugzetting in weddeschaal een gepastere straf is.

3.14. Op 11 juli 2017 formuleert de hogere tuchtoverheid het voornemen om af te wijken van het advies van de Tuchtraad en houdende het

voorstel om de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege op te leggen. In dit voorstel is het afwijken van het advies van de Tuchtraad als volgt gemotiveerd:

“[...]”

Gelet op het advies van de procureur des Konings Oost-Vlaanderen; dat moet worden vastgesteld dat er reeds een totale en onherstelbare vertrouwenbreuk is bij de gerechtelijke autoriteiten; dat de procureur des Konings Oost-Vlaanderen in zijn gemotiveerd advies uitdrukkelijk voorstelt om u de zware tuchtsanctie van het ‘ontslag van ambtswege’ op te leggen;

Gelet op het advies van de Tuchtraad dat stelt dat de voorgestelde zware tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege te zwaar is en dat de terugzetting in weddeschaal een gepastere straf is; dat de Tuchtraad tot dit oordeel komt door te stellen dat het ontslag van ambtswege in beginsel niet disproportioneel is ten opzichte van de gepleegde feiten doch dat meer gewicht kan worden toegekend aan de verzachtende omstandigheden en aan de specificiteit van de zaak;

Gelet dat ik dien vast te stellen dat de Tuchtraad adviseert dat meer gewicht kan worden toegekend aan de verzachtende omstandigheden zoals ze in het advies van de Tuchtraad worden opgesomd, doch dat zij volledig voorbijgaat aan het bestaan van het advies van de procureur des Konings Oost-Vlaanderen; de Tuchtraad spreekt zich bijgevolg niet uit over het gewicht dat aan het standpunt van de procureur des Konings moet worden toegekend en of dit opweegt tegen de aanwezigheid van de verzachtende omstandigheden en de specificiteit van deze zaak;

Gelet dat bij het bepalen van de voorgenomen sanctie deze afweging essentieel is; dat de aanwezigheid van de verzachtende omstandigheden niet het enige element zijn waarmee ik bij de heroverweging van de sanctie rekening dien te houden;

Gelet dat ik van mening ben dat ik het advies van de procureur des Konings Oost-Vlaanderen niet als onbestaande kan beschouwen en naast mij neer kan leggen; het gegeven dat de procureur des Konings stelt dat het vertrouwen in u volledig zoek is en hijzelf het ontslag van ambtswege adviseert, illustreert de ernst van de door u gepleegde feiten. Indien de procureur des Konings geen vertrouwen meer in u heeft, wordt elke samenwerking in de toekomst dan ook onmogelijk.

Gelet dat het werken bij de politionele diensten inhoudt dat u, in welke dienst u ook werkt, kennis krijgt van gevoelige of vertrouwelijke informatie. De tuchtfacten geven blijk van een dergelijke normvervaging zodat ook naar de toekomst toe geen vertrouwen meer in u als personeelslid kan worden gesteld, in deze functie bij de sectie drugs, of enige andere. Deze vergaande normvervaging blijkt eens te meer uit de verschillende verklaringen waarbij u stelde nooit details te hebben verteld aan uw toenmalige partner, dit in schril contrast met de effectieve informatie die u klaarblijkelijk wel heeft gelekt aan uw toenmalige partner. De precisie van deze informatie laat niets aan de verbeelding over. De politieorganisatie kan het risico niet lopen dat er uit dossiers waarin u moet werken meer informatie wordt prijsgegeven dan wenselijk is, ook al zou dit onbedoeld gebeuren;

Bovendien hangt een eventuele vervolging van daders af van de onderzoeken waar u als politieambtenaar aan meewerkt. Door de vertrouwensbreuk in hoofde van de procureur des Konings, uw hiërarchie en uw collega's, wordt elk dossier waaraan u meewerkt aangetast door een wantrouwen lastens u, wat een eventuele verdere vervolging definitief bemoeilijkt;

Gelet dat het absolute vertrouwen nodig is van elke hiërarchie om binnen de politieorganisatie verder te kunnen werken; gelet dat de gevolgen van deze totale en onherstelbare vertrouwensbreuk in u door de gerechtelijke overheden dan ook niet kan worden miskend en dat hieraan een groter gewicht moeten worden toegekend

dan aan de verzachtende omstandigheden en de specificiteit van het dossier;
Gelet dat het ontslag van ambtswege dan ook de enige gepaste maatregel is;”.

Het voorstel is ter kennis gebracht van verzoekster, die vervolgens op 21 juli 2017 tegen dat voorstel een verweerschrift indient.

3.15. De hogere tuchtoverheid legt op 1 augustus 2017 aan verzoekster de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege op.

Dat is de bestreden beslissing, die steunt op de volgende motivering:

“4. Uiteenzetting van de feiten

Het dossier start met het aanvankelijk proces-verbaal [...] dd. 31 juli 2014 wegens mogelijke schending van het beroepsgeheim, opgesteld naar aanleiding van een schrijven van meester S. M., advocaat van de heer M. Z., aan onderzoeksrechter [D. B.], waarin deze melding maakt van 2 brieven die M. Z. heeft ontvangen en die wijzen op een mogelijke schending van het beroepsgeheim. In deze brieven wordt onder andere melding gemaakt dat de telefoongesprekken van M. Z. worden afgetapt door de politie en wordt allusie gemaakt dat hij zich schuldig maakt aan strafbare feiten. In de brieven staat een telefoonnummer waarmee men contact zou moeten nemen via een aan te kopen goedkoop toestel en een prepaid nummer. Het nummer dat vermeld werd in de brieven staat geregistreerd op uw naam. U bent werkzaam bij de sectie DRUGS van de FGP Dendermonde. U had een feitelijke relatie van 20 jaar met R.S met wie u 2 minderjarige kinderen heeft.

Binnen de drugsectie werd sinds 3 april 2012 een drugsonderzoek gevoerd, onder meer lastens M. Z., L. H. en O. H. Vanaf 22 mei 2013 werd het bureel van O. H. direct afgeluisterd. In september en oktober 2013 werd duidelijk dat er geld was verstopt in een caravan van M. Z. op camping Vlasaard te Stekene. De exacte locatie van de caravan was echter niet gekend. Sinds 2 maart 2014 wisten de onderzoekers dat L. H. geld verborg in de achtertuin van zijn woning te Tielrode.

De verdachten van het drugsonderzoek werden tijdens dit onderzoek zelf het slachtoffer van de hierna volgende feiten:

- Op 17 december 2013 werd door 2 daders een huis-invasie gepleegd in de woning van L. H. en zijn echtgenote. Aanvankelijk hielden de slachtoffers voor dat er 5.000 euro was gestolen, doch later gaven ze toe dat er werd gevraagd naar 300.000 euro die in de grond zou zijn verstopt, geld afkomstig van een mislukt drugstransport dat ze kwamen opeisen. De daders zouden ook gezegd hebben dat het hen niet kan schelen wat ze met de andere containers doen. De echtgenote van L. H. gaf de daders uiteindelijk 25.000 euro en maakte ze wijs dat het geld bij haar zus in Puurs verstopt zit;

- Op 17 en 18 februari 2014 werden twee verschillende brieven gepost in de brievenbus van M. Z. om hem ter kennis te brengen dat zijn telefoon wordt afgeluisterd en dat hij contact dient op te nemen met het nummer vermeld in de brief, dit door middel van een goedkoop toestel en prepaid nummer;

- Op 3 mei 2014 omstreeks 2u50 's nachts werden 3 schimmen opgemerkt ter hoogte van de caravan van M. Z. in camping Vlasaard te Stekene;

- Op 4 mei 2014 werd een eerste maal gegraven in de achtertuin van de

schoonzus/buurvrouw van L. H. te Tielrode;

- Diezelfde nacht werd getracht in te breken in de caravan van M. Z. op de camping Vlasaard te Stekene;

- Op 5 mei 2014 werd opnieuw gepoogd in te breken in de caravan van M. Z.;

- In de vroege ochtend van 6 mei 2014 werd vastgesteld dat er opnieuw was gegraven in de achtertuin van de schoonzus/buurvrouw van L. H.

Op 6 mei 2014 omstreeks 07u00 was er een politionele tussenkomst in het drugsdossier. Bij M. Z. thuis werd bij die gelegenheid een grote geldsom aangetroffen, die hij er daags voordien (naar aanleiding van de inbraakpogingen in zijn caravan) had ondergebracht. Ook in de tuin van L. H. werd een grote som geld aangetroffen, in totaal werd 501.709 euro gerecupereerd.

Op 5 februari 2015 werd een huiszoeking uitgevoerd in uw woning en de woning van R. S. U leefde op dat moment reeds gescheiden van elkaar.

Uw (ex-)partner, R. S., gaf toe dat hij de twee anonieme brieven aan het adres van M. Z. in diens brievenbus had gedeponneerd. Het oproepnummer dat hij op de brief noteerde betreft een nummer dat u had gekocht ten behoeve van de kinderen. Het was de bedoeling om aan M.Z. 5.000 euro te vragen. Volgens hem was u hiervan niet op de hoogte. Hij stelde dat hij onrechtstreeks vernomen had dat M. Z. bij een drugsonderzoek betrokken was. Toen u thuis telefoontaps beluisterde zou hij een notitie met de naam 'Z.', 'Stekene' en een nummerplaat hebben aangetroffen. Andere informatie zou hij bekomen hebben door het scherm van uw laptop te bekijken wanneer u even bij de kinderen was. Uzelf stelde niet op de hoogte te zijn geweest dat uw (ex-)partner de dreigbrieven bij M. Z. had gedeponneerd. U bevestigde dat u het nummer, vermeld in de brieven, had aangekocht voor uw dochter.

Uit inzage in het drugsdossier lastens M. Z. en L. H. is gebleken dat het grootste gedeelte van de informatie uit het drugsdossier afkomstig was van het direct afluisteren in de woning van O. H. zoon van L.H. De afgeluisterde gesprekken die in het Nice Track systeem werden verwerkt, hebben volgens de onderzoekers slechts in minimate mate bijgedragen tot de cruciale informatie. Via de telefoon werd hoofdzakelijk gesproken over legale werkgerelateerde zaken, reguliere transporten en afspraken in verband met deze transporten. U zou overigens maar sporadisch de laptop Nice Track hebben gebruikt buiten de burelen van de FGP Dendermonde. Volgens de onderzoekers is het voor een leek allerminst evident om de gegevens van het NiceTrack systeem te bundelen.

R. S. ontkende iets met de huis-invasie te maken hebben gehad, niettegenstaande zijn DNA-materiaal werd aangetroffen in een handschoen die door één van de daders werd achtergelaten en zowel L. H. als zijn echtgenote hem met zekerheid herkenden als één van daders van de overval.

U bevestigde in uw verhoor dat u wel eens iets over het drugsonderzoek vertelde thuis, doch zonder specifieke informatie te verstrekken. U achtte het mogelijk dat u uw toenmalige partner vertelde dat er 300.000 euro onder de grond zat. U informeerde hem mogelijk ook omtrent de drugcontainers. Aanvankelijk stelde u dat u nooit informatie verstrekt heeft die ertoe geleid zou kunnen hebben dat hij bij deze mensen terecht kon komen. U stelde wel altijd een stick mee naar huis te nemen van het werk waarop per dossier fiches stonden met foto's van targets, adressen, geboortedata en nummerplaten. U suggereerde op die manier dat R. S. die stick uit uw handtas haalde en misbruikte.

Ten aanzien van de onderzoeksrechter verklaarde u echter dat u zich niet meer kan herinneren wat u exact gezegd heeft maar dat u niet uitsluit dat u details heeft gegeven zoals de hoegrootheid van het bedrag en dat het in de grond stak.

R. S. ontkende tevens dat hij getracht heeft in te breken in de caravan van M. Z., op camping Vlasaard te Stekene. De registratie van zijn GSM-toestel op de mast die dekking verleent aan de camping Vlasaard te Stekene, verklaarde hij door een

bezoek aan zijn zus M. S. De zus van R. S. spreekt dit echter tegen en stelt dat ze haar broer al meer dan een jaar niet meer had gezien en dat hij zeker niet bij thuis was geweest eind april 2014. Bovendien is uit onderzoek gebleken dat de masten die dekking verlenen aan de woning van de zus van R.S., verschillen van de masten die dekking verlenen aan de camping Vlasaard.

U en R. S. kampten in 2013 en 2014 met ernstige financiële problemen. De bouwfirmas van R.S. was zo goed als failliet. Een leasingvoertuig werd niet verder afbetaald. In juli 2014 werd loonbeslag gelegd op uw loon. Er waren 2 Cofidis-leningen voor een totaal bedrag van 52.000 euro. De eigen rekeningen, evenals de vennootschapsrekeningen, bevatten nauwelijks geld. Enkel uw spaarrekening bevatte nog 7.500 euro.

In het kader van een ander onderzoek waarvan R. S. het voorwerp uitmaakte, werd het telefoontoestel van R. S. direct afgeluisterd. Tijdens het afeluisteren werd vastgesteld dat u tussen 19 januari 2015 en 29 januari 2015 herhaaldelijk met R. S. sprak over uw politionele werkzaamheden en hem daarbij ook details verstrekte over identiteit van de houder van een cannabisplantage tijdens het lopend gerechtelijk onderzoek en hem inlichtte omtrent de resultaten van die huiszoeking.

U werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg schuldig bevonden aan de feiten van schending van het beroepsgeheim (tenlasteleggingen A1 en A2). U kreeg voor deze feiten de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende 2 jaar. Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep te Gent in haar arrest van 14 februari 2017.

R. S. werd door de rechtbank schuldig bevonden aan de feiten van poging tot diefstal met braak, poging afpersing, diefstal met geweld en inbreuk op de wapenwetgeving. Hij werd vrijgesproken voor bendevoorming. R. S. werd voor voormelde feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden waarvan de helft met uitstel gedurende een periode van 5 jaar.

[...]

6. Ten laste gelegde feiten

Na analyse van het samengestelde tuchtdossier ben ik van oordeel dat de hierna vermelde feiten een tuchtinbreuk uitmaken en u, hoofdinspecteur [verzoekster] ten laste kunnen worden gelegd:

“Als politieambtenaar, lid van de federale politie, de waardigheid van het ambt ernstig in het gedrang te hebben gebracht en tekort zijn gekomen aan uw beroepsplichten door als hoofdinspecteur geheime informatie afkomstig uit het drugsonderzoek lastens M. Z., L. H. en consorten [...], aan uw partner R. S. te hebben overgemaakt en op die manier uw beroepsgeheim te hebben geschonden.”

“Als politieambtenaar, lid van de federale politie, de waardigheid van het ambt ernstig in het gedrang te hebben gebracht en tekort zijn gekomen aan uw beroepsplichten door als hoofdinspecteur geheime informatie afkomstig uit het drugsonderzoek betreffende een cannabisplantage [...], aan uw partner R. S. te hebben overgemaakt en op die manier uw beroepsgeheim te hebben geschonden.”

7. Bewijs en toerekening van de feiten

Gelet op de feitelijke elementen vervat in het dossier:

1) Schending beroepsgeheim in dossier [...]:

- Tijdens uw verhoor op 5 februari 2015 verklaarde u:

Vraag: Kent R. S. de naam M. Z.? Zo ja, hoe?

Antwoord: “Het is heel goed mogelijk dat ik die naam thuis eens heb laten vallen. Ik vertel thuis wel eens iets over mijn werk, doch nooit details.”

Vraag: Vertelde u R. S. dat M. Z. werd afgetapt door de politie?

Antwoord: “Ja ik vertelde hem dat, doch zonder in detail te treden. Maar hij wist ook dat het een grootschalig dossier betrof met veel TAPS. Dus ik vertel zeker niet meer info over M. Z. dan over een mogelijke andere verdachte. (...)”

Vraag: Vertelde of toonde u aan R.S. of aan derden waar M. Z. woont?

Antwoord: “Neen. Op uw vraag hoe R. S. het adres van M. Z. zou kunnen kennen, antwoord ik u dat ik mogelijks gezegd heb dat ons dossier zich in Stekene afspeelde doch zeker niets meer.”

Het lijkt ons niet ondenkbeeldig dat u bewust en met een zekere intentie, cruciale informatie uit het gerechtelijk dossier [...] aan R. S. lekte. U beschikte over de nodige concrete informatie aangaande de camping VLASAARD, alsook wist u dat M. Z. geld verstopte in een caravan aldaar. Is het dan ook niet heel opmerkelijk dat R. S. zich diezelfde week in de onmiddellijke omgeving van de camping VLASAARD bevindt?

Vraag: Wat is uw reactie hierop?

Antwoord; “Ik heb nooit bewust of met een zekere intentie zaken over ons dossier verteld aan R. S. Ik heb R. S. wel verteld over M. Z. Ik vond het een straf verhaal. Ik heb hem ook verteld over andere verdachten in ons dossier. Mogelijks heeft het R. S. op foute ideeën gebracht. Ik liet R. S. weldegelijk weten dat er veel geld bij betrokken was.”

- Tijdens uw verhoor op 17 mei 2015 verklaarde u:

Uit het dossier komt verder naar voor dat de daders enkel met voorkennis de home invasion konden plegen. Volgens de slachtoffers eisten de daders een bedrag van 300.000 euro die in de grond zat, aan hen te overhandigen. Alsook vermeldde de daders dat wat ze zouden doen met de andere containers hen niet kon scheten. Hierbij lieten de daders uitschijnen dat ze zeer goed op de hoogte zijn van het drugstransport. Op dat ogenblik is die specifieke informatie enkel geweten intern de betrokken drugsbende en bij de speurders van de Afdeling Drugs.

Vraag: Wat is uw reactie hierop?

Antwoord: “(...) U deelt mij mee dat de informatie waarvan hierboven sprake geen deel heeft uitgemaakt van de telefoontap. Ik heb over het dossier verteld thuis, maar ik heb nooit concrete informatie meegegeven. Op uw vraag hoe R. S. die specifieke informatie is te weten gekomen antwoord ik u dat ik dat niet weet. Ik heb thuis over mijn werk verteld, maar ik heb hem nooit adresgegevens gegeven. Op uw vraag of ik hem vertelde over die 300.000 euro antwoord ik u dat ik dat niet meer weet, het is mogelijk (...).”

Vraag: Hoe wisten de daders dat er een bedrag van 300.000 euro in de grond zat bij L. H. en L. C.?

Antwoord: “Misschien heb ik dat thuis verteld, maar zeker nooit met de bedoeling dat R. S. die info zou misbruiken. Had ik geweten dat hij dat allemaal zou doen, dan had ik niets verteld.”

Vraag: Hoe wisten de daders af van andere containers betrokken bij de drugstransporten/smokkel?

Antwoord: “Dat weet ik niet. Ik heb het hem mogelijks verteld.”

- Ten aanzien van de onderzoekrechter verklaarde u op 17 mei 2016: “Ik geef toe dat ik thuis over mijn werk vertelde. Ik geef toe dat ik te veel verteld heb maar het is nooit met de bedoeling geweest om hem aan te zetten tot het plegen van misdrijven. Had ik van in het begin geweten dat hij het zou geweest zijn dan had ik het zeker niet gezegd. Ik kan mij niet meer herinneren wat ik exact gezegd heb maar ik sluit niet uit dat ik inderdaad details heb gegeven: hoegrootheid van het bedrag, dat het in de grond zat,...”

2) Schending beroepsgeheim in dossier [...]:

- Jirka: “Woensdag moet ik mee voor huiszoeking in Aalst (...) het is enen die zijn zaak failliet gegaan is en dat begonnen is met cannabis en alles en wapens en dit en dat. Die had vroeger een grote zaak en die is failliet gegaan, die is mislopen, is begonnen met andere dingen. En Sindsdien zit hij al meer in de ANG dan iets anders en daar moeten we woensdag naar toe.” (gesprek van 19/01/2015);

- R. S. “en waar was dat in Aalst?” - Jirka: “in de verfmport in Aalst op de Ledebaan waar we om ons verf vroeger gingen. Ze hebben gisteren de planten

individueel gewogen en weet je hoeveel opbrengst hij per plant had? 200 gram per plant, nog nooit zoiets gezien. (...)” - R. S.: “het je foto’s getrokken”? - Jirka: “ja maar ik ga ze me laten doorsturen, de collega’s hebben foto’s getrokken. Ik heb geen. Ja, als ik van alle plantages die ik vind foto's moet trekken, ja ik zou dat beter doen. Ik heb nog altijd die foto’s zitten van Herentals, dat was ook een wreed chikke. Ik zal eens die foto's tonen van die planten (...)” (gesprek van 22/01/2015);

3) Gelet op het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde van 26 september 2016 waarin u aan de feiten van schending van het beroepsgeheim schuldig werd bevonden.

4) Gelet op het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 14 februari 2017 dat u tevens voor de feiten van schending van het beroepsgeheim schuldig verklaarde.

Meen ik dat de feiten vermeld in punt 6 vaststaan en u kunnen worden toegerekend.

8. Kwalificatie en ernst van het tuchtvergrijp

8.1. Kwalificatie als tuchtvergrijp

Schending van de beroepsplichten en waarden van het ambt:

Art. 130 WGP

“Het statuut van de politieambtenaren waarborgt hun integriteit. De politieambtenaren moeten elk misbruik bij hun optreden uitsluiten. (...)”

Artikel 130 WGP benadrukt de eis tot integriteit. Integriteit heeft onder meer te maken met vertrouwen en geloofwaardigheid. Integriteit kan gerust als basis voor het politiewerk aanzien worden, waarbij alle handelingen van individuele personeelsleden de toetsing aan de integriteit moeten kunnen doorstaan. Het doen naleven van de wet is één van de belangrijkste taken van de politie. Het is niet meer dan logisch dat de politiediensten en hun personeelsleden zelf daar in de eerste plaats het voorbeeld van geven, zowel in de uitoefening van hun ambt als in hun privéleven. Integer handelen betekent minstens handelen in overeenstemming met de wet. Doordat u zich schuldig maakte aan schending van uw beroepsgeheim, handelde u niet in overeenstemming met de wet en stelde u zich bijgevolg niet integer op.

Art. 132 WGP

“Het personeelslid vermijdt elke gedraging, zelfs buiten de uitoefening van het ambt, die het vervullen van de ambtsplichten in de weg kan staan of met de waardigheid van het ambt strijdig is. De politieambtenaren moeten eerbied betonen voor het Staatshoofd, de andere gestelde machten en overheidsinstellingen.”

Als politieambtenaar hebt u ten allen tijde een voorbeeldfunctie. Het is de leden van de politiediensten verboden het gezag en de reputatie van hun collega’s en meerderen, alsook het vertrouwen dat het publiek moet hebben in de dienst, aan te tasten. Door uw handelen beschaamde u op ernstige wijze het vertrouwen dat de federale politie in u stelde net als het vertrouwen dat ook alle burgers in politiemensen moeten kunnen stellen. U pleegde een inbreuk op art. 132 WGP.

Punt 28 deontologische code

“Het personeelslid vermijdt elke gedraging, zelfs buiten de uitoefening van het ambt, die het vervullen van de ambtsplichten in de weg kan staan of met de waardigheid van het ambt strijdig is. Zij vermijden eveneens elke gedraging die het vertrouwen van de bevolking in de politie kan aantasten.”

Punt 34 deontologische code

“Bij de uitoefening van hun recht op vrije meningsuiting over de feiten waarvan ze kennis krijgen tijdens de uitoefening van hun functie nemen de personeelsleden de deontologische principes in acht, inzonderheid de algemene en specifieke wettelijke en reglementaire voorschriften inzake het beroepsgeheim, het geheim van het onderzoek en de discretieplicht.

Het is de personeelsleden verboden, zelfs na het beëindigen van hun ambt, die gegevens bekend te maken die betrekking hebben op ‘s lands veiligheid, de

bescherming van de openbare orde, de financiële belangen van de overheid, het voorkomen en bestraffen van strafbare feiten, het medisch geheim, de rechten en vrijheden van de burger, en in het bijzonder het privéleven. Dit verbod geldt bovendien voor gegevens die betrekking hebben op de voorbereidingen van alle beslissingen.”

Punt 41 deontologische code

“(…)

De personeelsleden gedragen zich voorbeeldig, in het bijzonder door zelf de wetten en reglementen na te leven.”

Gelet op deze bepalingen ben ik van oordeel dat de in punt 6 ten laste gelegde feiten een tekortkoming uitmaken aan de beroepsplichten en de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen, zodat zij een tuchtvergrijp in de zin van art. 3 Tuchtwet uitmaken.

8.2. Ernst van het tuchtvergrijp

De u ten laste gelegde feiten houden gedragingen in die een ernstige tekortkoming aan de beroepsplichten uitmaken en de waardigheid van het ambt ernstig in het gedrang hebben gebracht. Als politieambtenaar heeft u toegang tot geheime informatie. Het spreekt voor zich dat u de gegevens waarvan u kennis krijgt tijdens de uitoefening van uw beroep ook geheim houdt voor personen die buiten het desbetreffende onderzoek staan, zelfs ten opzichte van collega's die buiten het onderzoek staan. Gelet op de informatie die u bekend maakte aan uw toenmalige partner kunnen er ernstige vragen worden gesteld of u zich wel voldoende bewuste bent van de draagwijdte van uw geheimhoudingsplicht, dan wel of er sprake is van een ernstige normvervaling. Uit het strafdossier is gebleken dat u uw toenmalige partner herhaaldelijk vertelde over lopende drugsonderzoeken met vermelding van namen van verdachten of van informatie die toeliet de verdachten te identificeren of waarbij u hem inlichtte over de resultaten van een huiszoeking. U zou moeten beseffen dat het medelen van dergelijke informatie niet meer kan beschouwd worden als het louter “ventileren over het werk” maar dat dit absoluut niet getolereerd kan worden en totaal onaanvaardbaar is. In het onderzoek lastens M.Z., L.H. en consorten bent u zelfs nog veel verder gegaan dan het noemen van namen. U deelde bovendien mee hoeveel drugsgeld betrokkenen hadden verworven en waar zij die gelden verborgen. Als politieambtenaar zou u er steeds nauwlettend moeten op toezien welke informatie u aan welke personen verschaft, teneinde de mogelijkheid tot, onder andere, het misbruik van deze informatie zo veel als mogelijk uit te sluiten. Uit onderhavig dossier is gebleken dat de informatie die u verschaftte met schending van uw beroepsgeheim op schaamteloze wijze door uw ex-partner werd misbruikt en hem toelieten talrijke ernstige vermogensdelicten te plegen.

U werd als politieambtenaar op een openbare zitting door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde schuldig bevonden voor deze feiten. Ook het Hof van Beroep te Gent kwam op 14 februari 2017 tot dezelfde conclusie. Het is voor burgers onbegrijpelijk dat een politieambtenaar schuldig wordt bevonden aan zware feiten van schending van het beroepsgeheim waarbij cruciale informatie werd gelekt die geleid hebben tot het plegen van ernstige vermogensdelicten en waarbij de fysieke integriteit van personen bedreigd werd.

De u ten laste gelegde feiten schenden niet enkel manifest het imago van de politie en het vertrouwen dat de bevolking in de politie moet hebben maar ook het vertrouwen dat de overheid, zowel uw collega's, uw leidinggevers als de gerechtelijke overheden, in u zou moeten hebben. Als politieambtenaar is het u verboden geheime informatie kenbaar te maken aan derden. Het is duidelijk dat u herhaaldelijk en in ernstige mate uw beroepsgeheim heeft geschonden waardoor u het vertrouwen dat de overheid in u stelde op ernstige wijze heeft beschaamd, in die

mate zelfs dat het vertrouwen van de overheid in u volledig verloren is gegaan. Bovendien moet, na ontvangst van het gemotiveerde advies van de procureur des Konings Oost-Vlaanderen, worden vastgesteld dat ook het vertrouwen in u door zijn Ambt en de gerechtelijke diensten, alsook door de maatschappij totaal en onherstelbaar geschonden is zodat een verdere tewerkstelling binnen de politiediensten niet alleen onwenselijk maar zelfs onmogelijk wordt.

In uw hoedanigheid van personeelslid van de federale politie hebt u de artikelen 130 en 132 WGP en punten 28, 34 en 41 van de deontologische code niet nageleefd.

Gelet op alle elementen beschouw ik de u ten laste gelegde tuchtvergrijpen als ernstig. Het kan niet, dat een personeelslid van de politiediensten, foutief handelt, zoals u gehandeld hebt.

[...]

12. Definitieve tuchtstraf

Ik ben van oordeel dat de in punt 6 omschreven feiten bewezen zijn en u kunnen worden toegerekend en dat deze feiten een tuchtinbreuk uitmaken in de zin van art. 3 Tuchtwet.

Eveneens beschouw ik de gepleegde feiten als uiterst ernstig.

Gelet op de bepalingen van de Tuchtwet, inzonderheid op de artikelen 2, 3, 5, 38 tot 38sexies;

Gelet op de inhoud van het tuchtdossier;

Gelet op uw hoedanigheid van politieambtenaar en uw voorbeeldfunctie bij uitstek als hoofdinspecteur;

Gelet op de aard en de bijzondere ernst van de inbreuken;

Gelet dat u uw partner herhaaldelijk vertelde over lopende drugsonderzoeken;

Gelet dat de informatie die u vertelde informatie betrof waarvan u kennis kreeg uit hoofde van uw functie;

Gelet dat uit afgeluisterde telefoongesprekken is gebleken dat u uw toenmalige partner gegevens verstrekke over de identiteit van de houder van een cannabisplantage tijdens het lopend gerechtelijk onderzoek [...] en hem inlichtte omtrent de resultaten van de huiszoeking in dit dossier;

Gelet dat uit het strafdossier is gebleken dat u tijdens het verloop van zowel het gerechtelijk dossier [...] als het dossier [...] namen heeft genoemd en informatie heeft verstrekt die toeliet de verdachten te identificeren;

Gelet dat u hierdoor niet enkel een inbreuk pleegde op het recht op privacy van de verdachten in een strafonderzoek maar ook manifest uw beroepsgeheim en het geheim van het onderzoek schond;

Gelet dat u in het dossier [...] nog veel verder ging dan het noemen van namen van verdachten, dat u uw toenmalige partner bovendien meedeelde hoeveel drugsgeld betrokkenen reeds hadden verworven en waar zij die gelden verborgen;

Gelet dat uit het strafdossier blijkt dat u uw toenmalige partner cruciale informatie heeft verschaft die hem toelieten gericht te zoeken naar het verborgen drugsgeld en hij hierbij er niet voor terugschrok zich schuldig te maken aan poging tot diefstal, poging tot afpersing en diefstal met geweld;

Gelet dat de door u gepleegde feiten van schendingen van het beroepsgeheim aldus zeer ernstige gevolgen hebben gekend en u hiermee onrechtstreeks de veiligheid van andere personen in gevaar heeft gebracht;

Gelet dat het beroepsgeheim immers 1 van de pijlers is om op adequate en efficiënte manier een onderzoek te voeren en wanneer een verbalisant belangrijke informatie laat doorsijpelen naar derden, die deze informatie gebruiken om zelf strafbare feiten te plegen, wordt het zeer moeilijk om de criminaliteit op een doortastende manier te bestrijden, daar er immers meer criminaliteit bijkomt;

Gelet dat het beroepsgeheim en het belang hiervan ook regelmatig onder de aandacht wordt gebracht van alle personeelsleden, dit door nieuwsbrieven,

affiches,... Hieruit blijkt minstens dat het beroepsgeheim een essentiële bepaling betreft binnen het functioneren van de politiediensten. Gelet op de gevoeligheid van deze info, dient dan ook een bijzondere aandacht aan dit beroepsgeheim te worden besteed. Een grove schending van deze bepaling, leidt dan ook per definitie tot een gigantische vertrouwensbreuk en een functioneringsprobleem.

Gelet dat niet kan aanvaard worden dat u informatie, waarvan u uit hoofde van uw functie in kennis bent, meedeelt aan personen die niet bij het onderzoek betrokken zijn; dat u zelfs geen informatie betreffende een onderzoek mag meedelen aan collega's die zelf niet bij dit onderzoek betrokken zijn, laat staan aan uw (toenmalige) partner;

Gelet dat zulke feiten de integriteit en de waardigheid van het ambt ernstig in het gedrang hebben gebracht;

Gelet dat over deze zaak uitvoerig bericht werd in de media;

Gelet dat u voor de feiten in openbare terechtzitting strafrechtelijk schuldig werd bevonden door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde; dat u door het Hof van Beroep te Gent eveneens schuldig werd bevonden aan de feiten van schending van het beroepsgeheim;

Gelet dat de aard en de ernst van de feiten een definitieve vertrouwensbreuk met u heeft doen ontstaan en mijn ambt het functioneren van een politieambtenaar die in dergelijke ernstige mate haar beroepsgeheim heeft geschonden, onverenigbaar acht met het belang van de dienst. Het vertrouwen dat de burgers dienen te hebben in de politiediensten kan immers ernstig geschaad worden door de aanwezigheid van een politieambtenaar die zich schuldig heeft gemaakt aan zware feiten van schending van het beroepsgeheim die aanleiding hebben gegeven tot het plegen van ernstige vermogensdelicten waarbij door gewelddaden de fysieke integriteit van andere personen werd aangetast;

Gelet dat ook de procureur des Konings in haar dringende fax van 5 februari 2015 (ref.2.5) aangestuurd heeft op een dringende ordemaatregel van voorlopige schorsing, enkel toepasbaar op feiten die een fundamentele vertrouwensbreuk met zich meebrengen;

Gelet dat bovendien het blijven inzetten van een politieambtenaar die, zoals blijkt uit het vonnis van 26 september 2016 en het arrest van 14 februari 2017, schuldig bevonden werd voor feiten van schending van het beroepsgeheim met zeer ernstige gevolgen, op kritiek en onbegrip zou stuiten, niet enkel bij de bevolking, maar ook bij collega's waardoor het imago en de integriteit van de politie ernstig in het gedrang zou worden gebracht;

Gelet dat u als politieambtenaar, en zeker iemand met uw graad van hoofdinspecteur, te allen tijde een voorbeeldfunctie heeft; dat u, gelet op de schuldigverklaring, allerminst uw voorbeeldfunctie heeft volbracht, in die mate zelfs dat mijn ambt van oordeel is dat elke vorm van vertrouwen in uw beroepsingesteldheid door uw hiërarchie, uw medewerkers en ondergeschikten verloren is gegaan;

Gelet op het advies van de procureur des Konings Oost-Vlaanderen; dat moet worden vastgesteld dat er reeds een totale en onherstelbare vertrouwenbreuk is bij de gerechtelijke autoriteiten; dat de procureur des Konings Oost-Vlaanderen in zijn gemotiveerd advies uitdrukkelijk voorstelt om u de zware tuchtsanctie van het 'ontslag van ambtswege' op te leggen;

Gelet op het advies van de Tuchtraad dat stelt dat de voorgestelde zware tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege te zwaar is en dat de terugzetting in weddeschaal een gepastere straf is; dat de Tuchtraad tot dit oordeel komt door te stellen dat het ontslag van ambtswege in beginsel niet disproportioneel is ten opzichte van de gepleegde feiten doch dat meer gewicht kan worden toegekend aan de verzachtende omstandigheden en aan de specificiteit van de zaak;

Gelet dat ik dien vast te stellen dat de Tuchtraad adviseert dat meer gewicht kan

worden toegekend aan de verzachtende omstandigheden zoals ze in het advies van de Tuchtraad worden opgesomd, doch dat zij volledig voorbijgaat aan het bestaan van het advies van de procureur des Konings Oost-Vlaanderen; de Tuchtraad spreekt zich bijgevolg niet uit over het gewicht dat aan het standpunt van de procureur des Konings moet worden toegekend en of dit opweegt tegen de aanwezigheid van de verzachtende omstandigheden en de specificiteit van deze zaak;

Gelet dat bij het bepalen van de sanctie deze afweging essentieel is; dat de aanwezigheid van de verzachtende omstandigheden niet het enige element zijn waarmee ik bij de heroverweging van de sanctie rekening dien te houden;

Gelet op uw verweerschrift waarin u stelt dat de redenering, waarbij de visie van de procureur des Konings in deze bepalend en sturend is, haaks staat op het volledige dossier; dat de procureur des Konings in zijn advies op geen enkele manier heeft rekening gehouden met de argumentatie van de rechtbank van eerste aanleg en het arrest van het Hof van Beroep te Gent; dat door de procureur des Konings op geen enkele wijze wordt gemotiveerd waarom hij meent dit bindend arrest naast zich te moeten neerleggen;

Gelet dat moet worden vastgesteld dat de procureur des Konings een stringenter standpunt inneemt ten aanzien van het dossier dan de strafrechters in eerste en tweede aanleg; dat de strafrechters, door een loutere opschorting van de uitspraak uit te spreken, een grote mildheid aan de dag hebben gelegd; dat niettegenstaande deze mildheid van de uitspraak, de feiten wel als zeer zwaarwichtig worden aanzien door deze rechtscollages; dat bij de straftoemeting door het Hof van Beroep onder andere rekening werd gehouden met de omstandigheid dat het opleggen van een straf uw sociale reclassering in het gedrang zou brengen; dat, zoals de Tuchtraad reeds stelde, ik als tuchtoverheid evenwel niet gebonden ben aan de beslissing van de strafrechter met betrekking tot de opgelegde straf en de modaliteiten ervan; dat de mildheid die de strafrechter aan de dag wenst te leggen om uw sociale reclassering niet in het gedrang te brengen, niet verhindert dat op disciplinair gebied toch zware straffen, zo niet de zwaarste straffen, kunnen worden opgelegd; dat de Tuchtraad in zijn advies eveneens stelde dat hieruit niet kan afgeleid worden dat het Hof ervan uitging dat u bij de politie kon of diende te blijven; dat de reclassering evenzeer betrekking kan hebben op de mogelijkheid om op de arbeidsmarkt ander werk te vinden;

Gelet dat artikel 24 van de Tuchtwet voorschrijft dat advies moet worden ingewonnen van de procureur des Konings, niet van de strafrechters; dat van de procureur des Konings, die spreekt namens de samenleving, niet kan verwacht worden dat hij zijn standpunt wijzigt eenmaal er een definitieve uitspraak is in dit dossier en dezelfde mildheid zou moeten tonen in zijn advies;

Gelet dat ik van mening ben dat ik het advies van de procureur des Konings Oost-Vlaanderen niet als onbestaande kan beschouwen en naast mij neer kan leggen; dat het vertrouwen van de gerechtelijke overheden immers een essentieel gegeven is om nog verder in de politieorganisatie te kunnen functioneren; dat het gegeven dat de procureur des Konings stelt dat het vertrouwen in u volledig zoek is en hijzelf het ontslag van ambtswege adviseert, de ernst van de door u gepleegde feiten illustreert. Indien de procureur des Konings geen vertrouwen meer in u heeft, wordt elke samenwerking in de toekomst dan ook onmogelijk.

Gelet dat het werken bij de politionele diensten inhoudt dat u, in welke dienst u ook werkt, kennis krijgt van gevoelige of vertrouwelijke informatie. De tuchtfacten geven blijk van een dergelijke normvervaging zodat ook naar de toekomst toe geen vertrouwen meer in u als personeelslid kan worden gesteld, in deze functie bij de sectie drugs, of enige andere. Deze vergaande normvervaging blijkt eens te meer uit de verschillende verklaringen waarbij u stelde nooit details te hebben verteld aan uw toenmalige partner, dit in schril contrast met de effectieve informatie die u

klaarblijkelijk wel heeft gelekt aan uw toenmalige partner. De precisie van deze informatie laat niets aan de verbeelding over. De politieorganisatie kan het risico niet lopen dat er uit dossiers waarin u moet werken meer informatie wordt prijsgegeven dan wenselijk is, ook al zou dit onbedoeld gebeuren;

Bovendien hangt een eventuele vervolging van daders af van de onderzoeken waar u als politieambtenaar aan meewerkt. Door de vertrouwensbreuk in hoofde van de procureur des Konings, uw hiërarchie en uw collega's, wordt elk dossier waaraan u meewerkt aangetast door een wantrouwen lastens u, wat een eventuele verdere vervolging definitief bemoeilijkt;

Gelet dat het absolute vertrouwen nodig is van elke hiërarchie om binnen de politieorganisatie verder te kunnen werken; gelet dat de gevolgen van deze totale en onherstelbare vertrouwensbreuk in u door de gerechtelijke overheden dan ook niet kunnen worden miskend en dat hieraan een groter gewicht moet worden toegekend dan aan de verzachtende omstandigheden en de specificiteit van het dossier; dat de aanwezigheid van verzachtende omstandigheden niet verhinderen dat de zwaarste straffen kunnen worden uitgesproken;

Gelet dat zowel de inspecteur-generaal van de federale politie en van de lokale politie als de Tuchtraad van oordeel zijn dat een ontslag van ambtswege niet disproportioneel is ten aanzien van de gepleegde feiten;

Gelet dat het ontslag van ambtswege dan ook de enige gepaste maatregel is;

Gelet dat ik, na kennis te hebben genomen van het advies van de tuchtraad en uw verweerschrift, bij mijn standpunt blijf om u voor deze feiten de zware tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege op te leggen;”.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

V. Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële- en formelemotiveringsplicht, van artikel 54 van de tuchtwet en van het

redelijkheidsbeginsel, doordat de bestreden beslissing op niet-afdoende en niet-pertinente wijze motiveert waarom wordt afgeweken van het advies van de Tuchtraad terwijl op de overheid die wenst af te wijken van het advies een bijzondere motiveringsplicht rust zoals is voorgeschreven in artikel 54 van de tuchtwet.

In het eerste middelonderdeel doet verzoekster gelden dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de hogere tuchtoverheid zich op problematische wijze gebonden voelt door het advies van de procureur des Konings, terwijl, in essentie, dat advies “gekleurd en gebrekkig” is. Zij zet uiteen dat de procureur des Konings een orgaan is dat ageert in het raam van de strafprocedure lastens verzoekster en dat zijn advies is gesteund op zijn persoonlijke visie dat verzoekster een sleutelrol zou hebben vervuld in een dossier inzake afpersing en diefstal. Die visie werd evenwel niet door de strafrechter gevolgd: zowel in eerste als in tweede aanleg werd beaamd dat verzoekster achteloos bepaalde informatie aan haar partner meedeelde doch op geen enkele manier kon vermoeden dat die haar informatie zou misbruiken. In strijd met het gezag van gewijsde van de strafuitspraak blijft de procureur des Konings bij zijn standpunt. Niettemin geldt dat gezag van rechterlijk gewijsde *erga omnes*. Verzoekster stelt zich vragen bij de objectiviteit en de beweegredenen van de procureur des Konings om het ontslag van ambtswege te adviseren terwijl de rechtbank van eerste aanleg en het hof van beroep reeds weigerden om hem in zijn onbewezen stellingen te volgen. Volgens verzoekster voelde de tuchtoverheid zich zelfs dermate gebonden door het advies van de procureur des Konings, dat zij niet alleen afweek van het advies van de Tuchtraad maar ook van haar eigen initieel voorstel van tuchtstraf. Het feit dat de procureur des Konings in een gekleurd en gebrekkig advies beweert dat hij geen vertrouwen meer heeft in verzoekster, is klaarblijkelijk de motivering van de hogere tuchtoverheid om verzoekster uit haar organisatie te verwijderen en de enige motivering om het advies van de Tuchtraad te negeren. Verzoekster wijst erop dat het evenwel niet de procureur des Konings is die aan het hoofd staat van de politie en die de dienst organiseert.

In het tweede middelonderdeel bekritiseert verzoekster de formele motivering in de bestreden beslissing om af te wijken van het advies van de Tuchtraad. Die motivering is volgens verzoekster niet pertinent te meer daar in het advies van de procureur des Konings de verzachtende omstandigheden niet in overweging werden genomen. De Tuchtraad diende zich volgens verzoekster niet uit te spreken over het gewicht dat moet worden toegekend aan het advies van de procureur noch te beoordelen of dit advies opweegt tegen de verzachtende omstandigheden. Verzoekster wijst op de samenstelling van de Tuchtraad die maakt dat die onbevangen oordeelt, hetgeen volgens haar moeilijk kan worden gezegd van de procureur des Konings.

In het derde middelonderdeel voert verzoekster aan dat de tuchtoverheid in haar schrijven van 21 februari 2017 om het advies van de procureur des Konings verzocht omtrent haar voornemen om de strafmaat te verlagen naar een schorsing bij tuchtmaatregel voor een duur van drie maanden. Het advies van de procureur des Konings heeft daarentegen betrekking op een voorstel tot ontslag van rechtswege. In zijn advies geeft de procureur des Konings te kennen zich aan te sluiten bij het voorstel tot straf geformuleerd door de Tuchtoverheid, doch hij vergist zich volgens verzoekster omtrent de voorgestelde straf. Verzoekster vervolgt dat de procureur des Konings bovendien met geen woord rept over haar verweer inzake de verzachtende omstandigheden noch over het oordeel van het hof van beroep dat de informatie die verzoekster heeft gedeeld achteloos werd gegeven en slechts algemene informatie betrof. Volgens verzoekster is de motivering van het advies van de procureur des Konings duidelijk gebrekkig omdat uit niets blijkt dat de procureur des Konings kennis heeft genomen van verzoeksters verweermiddelen en ze in overweging heeft genomen en omdat uit niets blijkt dat hij het arrest van het hof van beroep inhoudelijk heeft bestudeerd en de argumenten van het hof van beroep in zijn advies heeft beoordeeld. Zij besluit dat dit advies dan ook bezwaarlijk als een doorslaggevend element kan dienen om het advies van de Tuchtraad, zonder bijzondere motivering, gewoon ter zijde te schuiven.

Beoordeling

Eerste onderdeel

6. In essentie voert verzoekster aan dat de hogere tuchtoverheid zich op problematische wijze gebonden acht door het advies van de procureur des Konings terwijl dat advies “gekleurd en gebrekkig” is.

In wezen voert zij aldus aan dat het advies gebrekkig is en derhalve de bestreden beslissing, die er uitsluitend op steunt, vitieert. Het middelonderdeel wordt vanuit dat oogpunt onderzocht.

7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de hogere tuchtoverheid zich heeft aangesloten bij het advies van de procureur des Konings.

Er bestaat in deze stand van het geding geen betwisting over het feit dat verzoekster onder de toepassing valt van artikel 24, tweede lid van de tuchtwet en dat het thans bekritiseerde advies van de procureur des Konings dat is wat is bedoeld bij de voormelde bepaling.

Artikel 24 van de tuchtwet bepaalt de gevallen waarin de tuchtoverheid, alvorens zij een personeelslid van het operationeel kader van de politiediensten van ambtswege ontslaat, het advies moet inwinnen van, te dezen, de procureur des Konings. Deze adviesverplichting is een substantiële verplichting die er, te dezen, toe strekt de mening van de procureur des Konings gelet op zijn verantwoordelijkheden, te doen kennen inzake een voorstel tot het opleggen van een zware tuchtstraf.

8. Het advies van de procureur des Konings is hiervoor weergegeven. Er wordt naar verwezen (*supra*, punt 3.11). In dat advies van 9 maart 2017 stelt die dat “gelet op de ernst van de feiten en hun gevolgen en de onmiskenbare sleutelrol die [verzoekster] hierin speelde terecht de zware tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege wordt voorgesteld”, alsook dat “het

laakbaar gedrag van [verzoekster] volstrekt onaanvaardbaar is en zij een bijzonder ernstige, professionele en deontologische tekortkoming begaan heeft die een totale en onherstelbare vertrouwensbreuk veroorzaakte, afbreuk deed aan haar voorbeeldfunctie als HINP en de waardigheid van haar ambt in het gedrang bracht” en dat “de plegers hiervan niet thuishoren in de rangen van Politie en Justitie”. De procureurs des Konings acht het door zijn ambt in verzoekster gestelde vertrouwen “totaal en onherstelbaar geschonden [...] zodat een verdere tewerkstelling binnen de politiediensten niet alleen onwenselijk maar zelfs onmogelijk geacht wordt”.

9. In een eerste grief doet verzoekster gelden dat de visie van de procureur des Konings - die hij reeds in zijn hoedanigheid van actor in de strafvervolging had geuit tijdens de strafrechtspleging - volgens dewelke verzoekster een sleutelrol heeft vervuld, door de strafrechter werd verworpen. Volgens verzoekster strijdt het aanhouden van die visie met het gezag van gewijsde van die rechterlijke uitspraken.

Anders dan hoe verzoekster het ziet, is op het eerste gezicht het advies van de procureur des Konings, in zoverre het stelt dat verzoekster een sleutelrol heeft gespeeld, niet strijdig met het in hoger beroep gewezen arrest in de strafzaak. De door het hof van beroep met gezag van gewijsde gedane vaststellingen staan er op het eerste gezicht niet aan in de weg dat de door het hof van beroep bewezen bevonden schending door verzoekster van het beroepsgeheim, inhoudt dat verzoekster informatie heeft meegedeeld aan haar toenmalige partner die hem het mogelijk maakte misdrijven te plegen. Ook al aanvaardt de strafrechter aldus niet dat verzoekster die informatie met die intentie heeft meegedeeld aan haar partner en ook al betreft het volgens het arrest in strafzaken vrij algemene informatie, blijft op het eerste gezicht de procureur des Konings binnen de grenzen van zijn appreciatiebevoegdheid door te oordelen dat “gelet op de ernst van de feiten en hun gevolgen”, verzoekster een “onmiskenbare sleutelrol” heeft gespeeld. Voorts blijkt niet dat die gevolgtrekking de vaststellingen van de strafrechter inzake het al dan niet bewezen zijn van de feiten en de schuldbekwaamheid van verzoekster miskent, zodat op het eerste gezicht

geen schending van het gezag van gewijsde voorligt. Gelet op de devolutieve kracht van het hoger beroep in strafzaken, is tot slot de verwijzing door verzoekster naar de in eerste aanleg gewezen uitspraak niet ter zake.

Uit wat voorafgaat volgt dat verzoekster weliswaar blijk geeft van een eigen feitelijke beoordeling van haar rol en de relevantie ervan, maar zij maakt op zich niet aannemelijk dat de bevoegde overheid in haar beoordeling daarvan, tot een conclusie is gekomen waaruit schending van de materiële motiveringsplicht zou moeten blijken.

10. In wat als een tweede grief betreffende de wettigheid van het advies kan worden beschouwd, stelt verzoekster zich vragen bij de objectiviteit en de beweegredenen van de procureur des Konings om het ontslag van ambtswege te adviseren. Aangezien de strafrechter weigerde de procureur des Konings “in zijn onbewezen stellingen te volgen”, bleek volgens verzoekster de tuchtprocedure “de geëigende weg om alsnog zijn gram te halen.”

Subjectieve partijdigheid wordt evenwel niet vermoed en mag slechts worden aangenomen indien precieze feiten of concrete aanwijzingen worden bijgebracht die deze partijdigheid aantonen.

In deze stand van het geding levert verzoekster dat bewijs niet. Het enkele gegeven dat de strafrechter het standpunt van de procureur des Konings in zijn hoedanigheid van vervolgende instantie niet heeft gevolgd, volstaat te dezen niet om te doen veronderstellen dat de procureur des Konings niet met de vereiste objectiviteit heeft geadviseerd vanuit zijn verantwoordelijkheid inzake tuchtaangelegenheden. Een loutere subjectieve indruk van partijdigheid - die verzoekster ontwaart in de “beweegredenen” van de procureur des Konings om alsnog zijn gram te halen - volstaat niet om aannemelijk te maken dat de procureur des Konings niet met de vereiste objectiviteit heeft geadviseerd.

11. Uit wat voorafgaat, volgt dat geen van de grieven van verzoekster gericht tegen het advies van de procureur des Konings, ernstig is en de

wettigheid ervan lijken aan te tasten. De loutere omstandigheid dat de hogere tuchtoverheid het advies van de procureur des Konings boven dat van de Tuchtraad plaatst, alsook boven het eigen initiële ontwerp van voorstel van tuchtstraf van 21 februari 2017, ontnemt aldus niet de wettigheid aan de bestreden beslissing. Zoals hiervoor is uiteengezet, strekt het in artikel 24, tweede lid, van de tuchtwet bepaalde advies immers tot het doen kennen van de mening van de procureur des Konings gelet op zijn verantwoordelijkheden, inzake een voorstel tot het opleggen van een zware tuchtstraf. Het vermag aldus de bestreden beslissing te beïnvloeden en desgevallend “de enige motivering” te zijn om het advies van de Tuchtraad te negeren. Voorts beletten de door verzoekster geschonden geachte beginselen en bepalingen op zich niet dat de hogere tuchtoverheid, na analyse van het hiervoor wettig bevonden advies van de procureur des Konings, haar initieel aan de procureur des Konings voorgelegde strafvoorstel aan te passen aan het standpunt uiteengezet in dat advies en hierbij, zoals verzoekster het stelt, “het geweer van schouder” te veranderen. Het doel van de advisering bestaat er immers juist in het standpunt van de procureur des Konings mede te betrekken in de zorgvuldige besluitvorming, hetgeen desgevallend kan inhouden dat dat advies wordt bijgetreden. Dergelijk gezag toekennen aan het betrokken advies impliceert derhalve niet dat de procureur des Konings de dienst binnen de politie regelt.

12. Het eerste onderdeel is niet ernstig.

Tweede onderdeel

13. In het tweede onderdeel uit verzoekster kritiek op het motief in de bestreden beslissing om voorbij te gaan aan het advies van de Tuchtraad.

In zoverre verzoekster de formele motivering van de bestreden beslissing bekritiseert wat het erin uitgedrukte motief betreft waarom zij afwijkt van het advies van de Tuchtraad, volstaat in deze stand van het geding de vaststelling dat artikel 54, eerste lid, van de tuchtwet weliswaar oplegt dat, wanneer de hogere tuchtoverheid beoogt af te wijken van het advies van de

Tuchtraad, zij dan de redenen hiertoe moet aangeven en die, samen met de voorgenomen straf, ter kennis moet brengen van de betrokkene, doch deze bijzondere formelemotiveringsplicht geldt niet wat de formele motivering van de bestreden beslissing zelf betreft. Ten aanzien van de bestreden beslissing geldt derhalve op het eerste gezicht de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen’ die een dergelijke verplichting om de redenen aan te geven waarom wordt afgeweken van een in de administratieve procedure aan de bestreden beslissing voorafgaand verleend advies, niet inhoudt.

Voorts heeft het in artikel 54 van de tuchtwet vervatte voornemen om af te wijken van het advies van de Tuchtraad de draagwijdte van een niet-bindend voorstel. Het is derhalve een louter voorbereidende handeling tot de definitieve beslissing, die de rechtstoestand van verzoeker niet nadelig raakt noch een zeker en definitief schadelijk gevolg heeft. Hieruit volgt dat het niet binnen het toepassingsgebied van de geschonden geachte bepalingen en beginselen valt.

Uit wat voorafgaat volgt dat de kritiek van verzoekster, gericht tegen het motief in de bestreden beslissing waarom wordt voorbijgegaan aan het advies van de Tuchtraad, op het eerste gezicht derhalve evenmin tot nietigverklaring en dus tot schorsing, kan leiden. Dat volstaat om in deze stand van het geding dit onderdeel niet ernstig te bevinden.

Derde onderdeel

14. In het derde onderdeel uit verzoekster andermaal kritiek op het advies van de procureur des Konings om voorbij te gaan aan het advies van de Tuchtraad. Die kritiek lijkt dubbel. Enerzijds betoogt verzoekster dat de procureur des Konings zich vergist omtrent de voorgestelde straf en anderzijds meent zij dat de motivering van het advies gebrekkig is omdat het met geen woord rept over haar verweer inzake de verzachtende omstandigheden en de beoordeling door het hof

van beroep inzake de opschorting, zodat uit niets blijkt dat de procureur des Konings daarvan heeft kennisgenomen.

Wat de beweerde vergissing van de procureur des Konings betreft inzake de draagwijdte van het aan hem voorgelegde voorstel tot zware straf, en zonder dat de Raad van State zich moet uitspreken over de vraag of het middel niet tegenstrijdig is nu verzoekster in eenzelfde middel gelijktijdig aanvoert dat enerzijds de procureur des Konings rancuneus is geweest en bewust het ontslag van ambtswege heeft voorgesteld (eerste onderdeel) en anderzijds dat dit advies op een vergissing steunt (derde onderdeel) - blijkt uit het hiervoor aangehaalde advies (zie *supra*, punt 3.11) dat er op het eerste gezicht geen redelijke twijfel kan over bestaan dat de procureur des Konings van advies was dat aan verzoekster de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege moet worden opgelegd.

15. Wat de kritiek betreft inzake het gebrek in de motivering van dat advies, moet worden gewezen op feit dat het advies van de procureur des Konings een loutere, niet bindende voorbereidende handeling tot de bestreden beslissing is. De verplichting tot formele motivering ervan volgt aldus niet uit de voornoemde wet van 29 juli 1991, maar wel uit artikel 24, derde lid, van de tuchtwet dat de verplichting oplegt om dat advies te motiveren. Die verplichting tot motivering houdt in dat uit dat advies duidelijk de redenen moeten blijken waarom de procureur des Konings het ontslag van ambtswege adviseert.

De motivering van het advies is hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.11). Dat advies bevat duidelijk de redenen waarom de procureur des Konings het ontslag van ambtswege adviseert. Aangenomen wordt aldus dat verzoekster op grond van de lezing van het advies de redenen kent waarom de procureur des Konings adviseert de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen en dat zij er zich inhoudelijk tegen heeft kunnen verweren, hetgeen zij overigens (inhoudelijk) ook heeft gedaan in de rechtspleging voor de Tuchtraad. Dat volstaat op het eerste zicht in het licht van de in artikel 24 van de tuchtwet vervatte motiveringsplicht. De enkele omstandigheid dat verzoekster zich niet kan vinden in de in het advies opgegeven redenen en die inzonderheid

ondeugdelijk bevindt, maken daarom de formele motivering ervan in de zin van artikel 24 van de tuchtwet niet onwettig. Voorts lijkt die specifieke motiveringsplicht niet in te houden dat uit dat advies zelf moet blijken dat de procureur des Konings het verweer van verzoekster en de motieven van het hof van beroep in overweging heeft genomen. De blote bewering tot slot dat de procureur des Konings dat niet heeft gedaan, lijkt in deze stand van het geding niet te volstaan om dat aannemelijk te maken.

16. Het derde onderdeel is niet ernstig.

Conclusie

17. Het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

18. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel doordat de bestreden beslissing op niet-afdoende en niet-pertinente wijze motiveert waarom geen rekening wordt gehouden met het arrest van het hof van beroep, meer bepaald met de toegekende opschorting van uitspraak en met de beoordeling van de ernst en de omvang van de feiten. Verzoekster betoogt dat het bestuur in zijn motivering inzake de strafmaat duidelijk moet maken dat er rekening werd gehouden met alle relevante feiten, zoals de strafrechtelijke uitspraak omtrent die feiten. Zij wijst er daarbij op dat de Tuchtraad in elk geval gebonden is door de feitelijke vaststellingen van de strafrechter. Wanneer de strafrechter de gunst van de opschorting verleent, moet het bestuur die voor diezelfde feiten een zware tuchtstraf oplegt dat volgens verzoekster omstandig motiveren.

In het eerste middelonderdeel stelt verzoekster dat de motivering van de hogere tuchtoverheid om de zware tuchtsanctie op te leggen, ondanks de toekenning van de gunst van de opschorting door de strafrechter, onmogelijk als een pertinente en omstandige motivering kan worden aangemerkt. Volgens verzoekster gaat die motivering immers volledig in tegen de duidelijke bepalingen van het arrest van het hof van beroep die haar reclassering binnen de politie niet in het gedrang wou brengen.

In het tweede middelonderdeel betoogt verzoekster dat in de motivering van de tuchtstraf de feiten, hun ernst en hun omvang worden beschreven op een wijze die onverenigbaar is met de duidelijke bewoordingen van het arrest van het hof van beroep waarin werd gesteld dat verzoekster slechts argeloos zeer algemene informatie had gedeeld. Verzoekster erkent dat de feiten een schending van het beroepsgeheim inhouden, doch acht de tuchtsanctie, in het licht van de duidelijke vaststellingen van het hof van beroep, disproportioneel.

Beoordeling

Eerste onderdeel

19. Het eerste onderdeel betreft de schending van de materiële motiveringsplicht.

20. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

21. Het komt aan de tuchtoverheid toe te oordelen of een bepaalde handeling of gedraging moet worden gesanctioneerd en met welke tuchtsanctie.

Het komt de Raad van State niet toe zijn beoordeling van de strafmaat in de plaats te stellen van die van de bevoegde tuchtoverheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de tuchtoverheid bij de keuze van de strafmaat, op grond van juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

22. Verzoekster betwist in essentie dat de motieven de strafmaat van het ontslag van ambtswege verantwoorden omdat die volledig ingaan tegen de duidelijke overwegingen van het arrest van het hof van beroep die het hof ertoe leidden de opschorting te verlenen. Er kan volgens verzoekster geen twijfel over bestaan dat het hof van beroep verzoeksters reclassering niet in het gedrang wenste te brengen en dat die reclassering van verzoekster binnen de politie was. Ter adstructie van haar appreciatie, citeert zij de volgens haar ter zake relevante overwegingen uit het arrest van het hof van beroep inzake de motivering van de opschorting.

In het licht van de autonomie van het tuchtrecht ten opzichte van het strafrecht (GwH 16 februari 2012, nr. 20/2012, punt B.2.), dient de tuchtoverheid weliswaar rekening te houden met de beoordeling van de feiten door de strafrechter, doch ten aanzien van de beoordeling van de strafmaat en de keuze van de tuchtstraf heeft de strafrechter geen enkele bevoegdheid en hij mag er dan ook geen uitspraak over doen. De hogere tuchtoverheid is bijgevolg dan ook op geen enkele wijze gebonden door de opschorting van de uitspraak van de veroordeling en de motieven ervoor uiteengezet in het strafarrest. Hieruit volgt voorts dat het loutere feit dat de strafrechter verzoekster de gunst van de opschorting heeft verleend om haar reclassering - al dan niet binnen de politie - niet in het gedrang te brengen, er niet aan in de weg staat dat de hogere tuchtoverheid kan beslissen het ontslag van ambtswege op te leggen.

Door aldus voor de als ernstig gekwalificeerde tuchtfeiten op dat punt zich niet aan te sluiten bij de zienswijze van de strafrechter, is de hogere tuchtoverheid de grenzen van haar beoordelingsbevoegdheid inzake de keuze van de strafmaat, niet te buiten gegaan. De enkele kritiek dat het hof van beroep, wat de mogelijke reclassering van verzoekster betreft, het anders ziet geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling ter zake dan die van de hogere tuchtoverheid, maar verzoekster maakt met die enkele verwijzing naar het standpunt van de strafrechter niet aannemelijk dat de hogere tuchtoverheid, door het innemen van een strenger standpunt dan de strafrechter, tot een conclusie is gekomen waaruit de schending van de materiële motiveringsplicht zou moeten blijken.

23. Het onderdeel is niet ernstig.

Tweede onderdeel

24. Op het eerste gezicht lijkt verzoekster in het middelonderdeel zowel aan te voeren dat de motieven niet deugdelijk zijn, als dat de strafmaat niet in verhouding staat tot de feiten (zoals vastgesteld in het arrest van het hof van beroep).

Het middelonderdeel wordt daarom in deze stand van het geding vanuit beide oogpunten onderzocht.

25. *Inzake de deugdelijkheid van de motieven - schending van de materiële motiveringsplicht*

Zoals hiervoor reeds is overwogen, komt het aan de tuchtoverheid toe te oordelen of een bepaalde handeling of gedraging moet worden gesanctioneerd en met welke tuchtsanctie. Zij beoordeelt derhalve ook de ernst en hun omvang ervan en de strafmaat. Het komt de Raad van State niet toe zijn beoordeling van de ernst van de feiten en de omvang in de plaats te stellen van die van de bevoegde tuchtoverheid. Hij is in de uitoefening van zijn

wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de tuchtoverheid bij de keuze van de strafmaat, op grond van juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

26. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de hogere tuchtoverheid het ontslag van ambtswege heeft opgelegd voor de in punt 6 van de bestreden beslissing ten laste gelegde feiten (*supra*, punt 3.15). Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekster wordt ten laste gelegd dat zij geheime informatie uit een drugsonderzoek lastens M. Z., L. H. en consorten en uit een drugsonderzoek betreffende een cannabisplantage heeft bezorgd aan haar partner R. S. en op die manier haar beroepsgeheim heeft geschonden. De hogere tuchtoverheid steunt zich bij het bewijs en toerekening van de feiten op verzoekster verklaringen en de strafrechtelijke uitspraken (in eerste aanleg en in graad van beroep) waarbij verzoekster schuldig werd bevonden aan de feiten van schending van het beroepsgeheim. Inzake de ernst van het tuchtvergrijp en de strafmaat, maakte de hogere tuchtoverheid de hiervoor aangehaalde beoordeling (*supra*, punt 3.15. bestreden beslissing, punten 8.2. en 12). Er wordt naar verwezen.

De enkele kritiek van verzoekster dat de strafrechter de ernst en de omvang van de met schending van het beroepsgeheim meegedeelde informatie anders heeft beoordeeld dan de tuchtoverheid, toont in de huidige stand van het geding op zich niet aan dat de tuchtoverheid in verband met de beoordeling van de ernst van en de straf voor de bewezen bevonden schending van het beroepsgeheim tot een conclusie is gekomen waaruit schending van de materiële motiveringsplicht zou moeten blijken.

27. *Wat de beoordeling van de redelijkheid en proportionaliteit betreft*

28. Het komt aan de tuchtoverheid toe te oordelen met welke strafmaat een bepaald tuchtvergrijp moet worden gesanctioneerd.

Het komt aan de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidsstoezicht, niet toe om zelf een beoordeling te maken van de strafmaat. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid bij de keuze van de strafmaat, al dan niet het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel schendt.

Een schending van de door verzoekster aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de tuchtoverheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de tuchtoverheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende tuchtoverheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

De Raad van State gaat bij de beoordeling van de evenredigheid van de bestreden beslissing uit van de feiten zoals ze blijken uit de bestreden beslissing en waarvan verzoekster de onwettigheid niet heeft aangetoond, getoetst aan de door verzoekster in het middel aangevoerde argumenten die volgens verzoekster doen blijken dat de bestreden beslissing het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel miskent.

29. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de hogere tuchtoverheid het ontslag van ambtswege heeft opgelegd voor de hiervoor vermelde tuchtfeiten. Het enkele gegeven dat de tuchtoverheid het standpunt van het hof van beroep inzake de beoordeling van de ernst van de feiten niet heeft gevolgd, maakt daarom deze keuze niet onredelijk, te meer daar de strafrechter zich niet heeft uitgesproken over de redelijkheid of evenredigheid van de op te leggen tuchtstraf, wat overigens ook zijn bevoegdheid niet zou zijn. Het niet bijtreden van en het niet hetzelfde gewicht geven aan de feiten van schending van het beroepsgeheim, maakt de opgelegde straf evenmin onredelijk. Het standpunt van verzoekster, gesteund op de beoordeling door de strafrechter, geeft weliswaar blijk van een eigen feitelijke beoordeling van de zwaarwichtigheid van de in aanmerking genomen feiten die

verschilt van die van de hogere tuchtoverheid, maar door dat standpunt niet bij te treden, is de verwerende partij de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid niet te buiten gegaan.

Uit wat voorafgaat volgt, dat verzoekster op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt dat de hogere tuchtoverheid in verband met de beoordeling en de keuze van de straf(maat), tot een conclusie is gekomen die de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan.

30. Het tweede onderdeel is niet ernstig

Conclusie

31. Het tweede middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

32. In het derde middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van de materiële motiveringsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel doordat de bestreden beslissing op niet-afdoende en niet-pertinente wijze motiveert waarom geen rekening wordt gehouden met de door haar aangevoerde, en door het hof van beroep en de Tuchtraad in overweging genomen, verzachtende omstandigheden. Verzoekster betoogt dat de tuchtoverheid de verzachtende omstandigheden waarvan het bestaan nochtans uitdrukkelijk was erkend in het advies van de Tuchtraad - haar vlekkeloze staat van dienst, haar blanco strafrechtelijk verleden, haar schuldinzicht, haar medewerking aan het onderzoek, haar bereidheid om verantwoordelijkheid te dragen voor haar daden en het feit dat zij niet op de hoogte was van de plannen van haar toenmalige partner - niet in overweging heeft genomen gelet op het, volgens haar gebrekkige, advies van de procureur des Konings. Volgens verzoekster kan in alle redelijkheid niet worden gesteld dat de hogere tuchtoverheid de verzachtende omstandigheden

inzake verzoeksters persoonlijkheid en de ernst van de feiten in haar motivering heeft betrokken.

Beoordeling

33. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de hogere tuchtoverheid wel degelijk de verzachtende omstandigheden bij haar beoordeling heeft betrokken maar dat zij - anders dan het hof van beroep en vanuit de eigen finaliteit van haar tuchtrechtelijk optreden - heeft geoordeeld dat die niet opwegen tegen de motieven op grond waarvan de procureur des Konings heeft geoordeeld dat het vertrouwen in verzoekster onherstelbaar is geschonden. Zoals reeds is gebleken uit de behandeling van het eerste en het tweede middel, is de tuchtoverheid bij die beoordeling de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsbevoegdheid niet te buiten gegaan. De enkele kritiek van verzoekster dat de strafrechter en de Tuchtraad de persoonlijkheid van verzoekster en de ernst van de feiten anders hebben beoordeeld dan de hogere tuchtoverheid en verzachtende omstandigheden hebben erkend, toont in de huidige stand van het geding op zich niet aan dat de hogere tuchtoverheid in verband met de beoordeling van de tuchtrechtelijke bestraffing van de bewezen bevonden schending van het beroepsgeheim, tot een conclusie is gekomen waaruit schending van de materiële motiveringsplicht zou moeten blijken.

Wat de beoordeling betreft van de redelijkheid of evenredigheid van de opgelegde straf, maakt het enkele gegeven dat de tuchtoverheid het (niet bindende) standpunt van de Tuchtraad inzake het in aanmerking nemen van verzachtende omstandigheden niet deelt, de opgelegde straf niet onredelijk. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat de hogere tuchtoverheid de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan door de beoordeling van de Tuchtraad ter zake niet bij te treden.

34. Het derde middel is niet ernstig.

VI. Conclusie

35. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

VII. Kosten

36. Wat de vraag van verzoekster tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding betreft wordt de bijdrage in de betaling van de kosten bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig januari tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques